

DOBRÝ PASTÝŘ MÁ OVCE STŘÍHAT, NIKOLI DŘÍT Z KŮŽE

(Suetonius)

ČÍSLO 38* ROČNÍK VI*20. 11. 2013* (ČAS 1 – ročník XVII* Kurýr ročník VIII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nížký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

SLOVO V ČASE (13)

A všichni se budeme mít dobře

To byste nevěřili, že téměř již před nějakými dvěma stovkami let, poprvé i v češtině vyšla kniha se strašně dlouhým názvem „Podivuhodné cesty na vodě i na zemi, válečná tažení a kratochvilná dobrodružství svobodného pana von Münchhausena“. Že ho neznáte? Ale ano. Všichni ho známe pod zkráceným jménem „baron Prášil“.

On ten člověk skutečně žil. Jmenoval se Karl Friedrich Hieronymus, baron von Münchhausen a žil v letech 1720 – 1797 poblíž Hannoveru. Podstatnou část svého života strávil na koni u svého jezdeckého pluku a dokonce se vyznamenal v boji proti Turkům. Poté se usadil trvale na svém statku a kecal a kecal. Tedy - bavil vymyšlenými historkami své hosty.

Asi znáte tu o tom, jak střelil po jelenovi třešňovou peckou, a jemu po dvou letech vyrostla mezi parohy třešeň. A také tu, že na Měsíci jsou mouchy velké jako ovce; ta je také od něj. Historky se šířily, šířily, až se jich ujal jeden Angličan, jménem R. Rassel, který je vydal knižně. Po něm je v roce 1785 vydal německy G. Bürger, až nakonec vyšel i český překlad někdy v roce 1824.

My Češi nemáme k přehánění také nějak zvlášť daleko, tak jsou mnohá další česká vydání obohacena o to, co si k textu přidali překladatelé a vydavatelé. Někdy v minulém století nám to předvedl i ve filmovém podání nezapomenutelný Miloš Kopecký. Proč mělo baronovo vyprávění takový úspěch? Inu, upovídáný vysloužilý důstojník většinou počítal s tím, že se takové pohádkové příběhy budou lidem líbit.

Země, kde rostou na stromech kyselé okurky, je zajímavá, protože to musí být úžasné, nemuset se namáhat se zavařováním. Fantazií nadaný pan Hieronymus věděl, že jeho posluchači se nikdy nepokusí ty země hledat. Jim stačilo, když mohli uvěřit jeho báchorkám. A stejné to je u nás s myšlením občanů před volbami. Realitu nehledáme, stačí nám, že se to dobře poslouchá.

Navíc vypravěč, oblečený do parádní vojenské jezdecké uniformy s distinkcemi rytmistra, vypadal nadmíru věrohodně. Konec konců, tento baron Prášil ani moc neškodil. Lidé se bavili ve stylu známého klasického již rčení, že svět chce být klamán. Rytmistra v naší realitě klidně nahradí skromně a nenápadně vystupující lídr, jehož gesta a snímky předtím schválila reklamní agentura.

Podivuhodné příběhy barona Prášila, patřily k mým oblíbeným dětským knížkám. Ale jelikož je to již drahně let, tak si ty knihy ani pořádně nevybavuji. Jen v dobách předvolebních se mi tak trochu připomínají. Slyšel jsem tuhle v televizi povídání nějakého politika o tom, co jeho strana zajistí pro nás občany, až zajistíme, aby vyhrála volby.

Až budeme vládnout, říkal, snížíme nezaměstnanost, zajistíme ekonomický růst a mzdy budou také růst. Ani nemusíme zvyšovat daně. A stát bude fungovat perfektně, nejlépe jako firma. Zapomněl ještě říci, že Měsíčané mají odkládací hlavy, což je velká výhoda - pokud spěchají, nechají hlavu doma, jestliže chtějí vědět co je venku, stačí jim vyslat hlavu. Ano, tak to popisoval baron von Münchhausen.

Jenže je tu malý háček. Žádná vláda na světě neumí přímo snížit nezaměstnanost, ani zvýšit ekonomický růst a zajistit vysněnou výši mezd také ne, protože to prostě nemůže soukromým podnikatelům, jichž je u nás většina, nařídít. Ani se nemůže v tom smyslu jednoduše usnést. Vláda může do jisté míry pouze vytvářet podmínky k tomu vedoucí. A to ještě musí vědět jak.

Z hesel, jako že zajistíme fungující stát, nebo že stát bude samozřejmě fungovat jako firma, z těch se ještě nikdo nenajedl. Ještě horší je, když politik tvrdí, že to bude dělat lépe, než ti před ním. Jakkoli se jejich předvolební sliby zas tak moc neliší. Ti předtím také tvrdili, že to budou dělat dobře. Pouze se jich pořádně nikdo nezeptal, jestli vědí jak. A tuto chybu opakujeme i po letošních volbách. Dáme jim naše hlasy a číňte se, holoubkové. Nepochybujte o tom, že se činit budou. Jenže ouha.

Volební záměry musí být vysoce kvalifikované a není možné, aby byly pouze lákavé. Oni jejich aktéři často počítají s tím, že se nachytáme na pozlátko. Bohužel se jim to u velké části populace daří, zejména u té, která stále ještě věří, že heslo „ poručíme větru dešti“ nebylo tak špatné, kdyby nebylo amerických imperialistů, disidentů, církví, občanů politicky nespolehlivých a kapitalismu jako takového, případně ještě západoněmeckých revanšistů. Jenže ouha.

Baron Prášil sice kecal, ale bavil a neškodil. Politik, který tvrdí, že zajistí něco, co není v jeho silách, tak spíše škodí. A hodně. Bohužel to ostatní platí stejně, jako v případě oněch báchovek. Lidem se to líbí a nedají si moc práce s tím, aby si zjistili, že to tak nejde. A přitom by stačilo tak málo - dát onomu politikovi hlas až poté, kdy přesvědčivě, bod po bodu vysvětlí, jak to chce konkrétně (sic!) udělat.

Jenže my bohužel neumíme v tomto smyslu položit kloudné otázky. Proto na to také doplácíme a volíme hnutí, která nemají žádný program, ani potřebnou korekci zdola. Mezi námi, program totiž není dán tím, že to budu dělat lépe, než ti přede mnou. Což většině politiků v minulých volbách „pověřených“, pohříchu ušlo.

Že budeme pěstovat stromy, na nichž budou růst přímo kyselé okurky, to je úžasná vize. Před ní by zbledl Mičurin i s Lysenkem. A že to byli nějakí sadaři.

Petr Andrlé

Zamyšlení nad nejnovější aktuální vraždou:

PROMIENTNÍHO SOCIÁLNĚ DEMOKRATICKÉHO POLITIKA MOHLA KLIDNĚ ZAVRAŽDIT I ŽENA!

Známe spoustu zapeklitých detektivních příběhů, v nichž hrají hlavní role ženy. Ať již na straně zákona (jedna známá francouzská komisařka), tak i na straně zločinu (plno jiných půvabných žen, například z příběhů Jamese Bonda, agenta 007).

Není tedy žádný důvod k tomu, aby policie v souvislosti s vraždou vysokého regionálního funkcionáře sociální demokracie, vydávala zprávy o tom, že **pachatel uniká**.

Nemůže totiž vědět, zda za vraždou Romana Housky nestojí **pachatelka**. Je zde ovšem jiná možnost. Policie ví, že za Houskovou vraždou je ve skutečnosti žena a mlží s odkazem na „prchajícího pachatele“.

Je to obrovsky rafinované.

Rafinované vraždy patří již neodmyslitelně k novodobým dějinám současné české sociální demokracie. Dalo by se říci, že jsou jakousi novou přidanou hodnotou, protože Němec ani Šmeral takové problémy neměli. Ani Tusar, který byl znám svou náklonností k něžnému pohlaví.

K vraždám by mohl mít blížeji Zdeněk Fierlinger, díky tomu, že žil dlouhá léta v SSSR, ale ani on není spojován s žádnou tajnou vraždou, snad mimo procesů se spikleneckými centry v řadách komunistů. Ale v tomto případě šlo o vraždy veřejné.

Takže teprve v řadách současných sociálních demokratů či v řadách lidí s nimi spojených, je na dnešní dobu poměrně hodně zavražděných. Pozitivní je to, že počet přeživších je zatím několikanásobně vyšší.

V roce 1999 byl nalezen s prostřelenou hlavou pod Nuselským mostem podnikatel Oldřich Němec. Co mu dlužila sociální demokracie za autobus Zemák a za další služby, to ví jen Bůh (a někteří konkrétní lidé). Proč se zasebezavraždil, či byl zavražděn, to je dnes ve hvězdách. Faktem je, že ani pozůstalí po tomto muži nedostali od sociální demokracie žádnou kompenzaci za služby, které Oldřich Němec v zájmu nové demokracie vykonal.

Za několik knih by vydaly příhody dalších obětí. Neuvěřitelně spleťtými okolnostmi jsou obestřeny vraždy a pokusy o vraždu spojené se jmény Ivana Lhotského, Františka Mrázka, Václava Kočky, Pavla Musely, okolo nichž se sem tam ocitají jména Šlouf, Paroubek, Gross, Volfová, Bárková, Ďuričko, Svoboda, Hojdar a řada jiných, kteří pochopitelně nemusí mít s vražděním okolo sociální demokracie vůbec nic společného.

To se ani nesnažíme naznačit. Pouze zde zřejmě sem tam šlo o nějaké posty a peníze, když kolem bylo mnoho lidí. Někteří nepřežili, jiní se těší dobrému zdraví dodnes.

Jeden známý kriminalista tvrdil, že podsvětí se vždy velice rychle a dobře dozví, kde jsou peníze. Posléze pak udělá vše proto, aby se jich zmocnilo. Je to obecně docela možné.

Platí-li to pro vraždy, lemující tak trochu činnost sociální demokracie (u lidovců či v ODS se zdaleka tak nevráždilo a u komunistů alespoň v posledních letech snad vůbec), naskytá se otázka, o jaké peníze vůbec šlo? Kde se vzaly? Je vůbec možné, aby byly?

Toť otázka dnešních dnů. Tento text je fejeton. Tomuto literárnímu žánru je dovoleno více, než novinové zprávě. To pro případ, že by se někdo chtěl durdit.

TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ KONZERVATIVNÍ STRANY

17. 11. 1989 – 17. 11. 2013

PROHLÁŠENÍ K 24. VÝROČÍ „SAMETOVÉ REVOLUCE“

Před 24 lety jsme se začali zbavovat toho, co více než čtyřicet let komunistického režimu dusilo naše osudy, ničilo hospodářství, přírodu, památky, kulturu, vedlo nás k zaostalosti. S nadšením jsme svrhli totalitní režim a nadechli se svobody. Zbavili jsme se ruských okupantů, Varšavské smlouvy i RVHP a stali jsme se součástí demokratického světa a jeho struktur, NATO a Evropské unie.

Konzervativní strana je bohužel nucena konstatovat, že:

1) Komunisté byli na změnu režimu připraveni. Udělali vše, aby se „sametová revoluce“ nedotkla principů, z nichž vychází jejich ideologie. Zvláště šlo o zajištění beztrestnosti zločinů z dob jejich neomezené vlády a následně těch, které jim v nových podmínkách umožňovaly získat ekonomickou a znovu i politickou moc.

2) Vůdcové „sametové revoluce“, ať z naivity, zbabělosti či z osobního prospěchu, jim to umožnili.

3) Dědictvím totalitního režimu byl a dosud je zejména duchovní a morální rozvrat.

Naše země sice má všechny formální atributy demokratického státu, avšak postkomunismus a mafiánské prostředí – deficit vlády zákona – blokuje realizaci demokratického obsahu.

Po 24 letech sice nelze říci, že za to může jen komunistický režim, ale nedávné předčasné parlamentní volby znovu ukázaly, že ačkoli se občané mohou svým hlasem svobodně vyjádřit, v jejich myšlení stále převládá představa, že jejich blaho musí zajistit stát nebo nějaký politický spasitel, který se do čela státu postaví. Kritizovat, pasivně přihlížet a domnívat se, že se „někdo“ o ně postará, je naučil právě komunistický režim. Je to pohodlné a zdánlivě bezpečné, a levicové strany je v tom rády udržují. Bohužel stále více občanů zastává názor, že tím, kdo se má postarat, mohou být opět i komunisté.

24 let po Listopadu 1989 před námi stojí vážné úkoly:

1) Vyrovnat se s komunistickou minulostí, ale i s postkomunistickou přítomností; rozpoznat, co se kolem nás skutečně odehrává. Dosud jsme ani jedno z toho nedokázali.

2) Následovat musí zvážení individuální odpovědnosti za dosavadní vývoj a převzetí odpovědnosti za společnost a stát.

Konzervativní strana zve ke spolupráci na těchto úkolech všechny občany, kteří nejsou lhostejní ke svému osudu.

Za Konzervativní stranu

Josef Bílek, předseda; 15. listopadu 2013

NASTAL ČAS PUSTIT SE DO BOJE S ĎÁBLEM

Nemine den, aby někdo nepřišel s nějakou negativní zprávou. Nemine den, aby nějaká negativní zpráva nebyla v nějakém deníku, i v nějaké televizi. Nemine týden, aby nějaká negativní zpráva nebyla v nějakém týdeníku, nemine hodina, aby mi nějaká negativní zpráva nepřišla mailovou poštou. Již jsme si na to zvykli.

Když vám tu zprávu neřeknou, tak vám ji kdosi napíše či zatelefonuje. Všeobecně se takovým zprávám říká jobovky. Musím ti říci perfektní jobovku, sdělí vám někdo a vy to považujete nejen za normální, někdy se na ni těšíte, zejména když se netýká vás. Příznivým zprávám je vymezen jen malý prostor. Snad proto neexistuje opačný, všeobecně oblíbený a žádaný ekvivalent od jobovky.

A přitom to v historii s tou jobovkou bylo trochu jinak. Ďábel to byl, který kudy chodil, tudý vykládal, že se dobře velebí Bůh těm, kdož se nemusí ohánět, protože jsou bohatí. A to se mnoha lidem líbilo, znáte to sami, ne?

A tak Bůh ve své velkorysosti dovolil Ďáblu, aby své tvrzení vyzkoušel na Jobovi. Ten byl v zemi Ůs boháčem, navíc spravedlivým a bezúhonným člověkem.

Satan zařídil, aby Job přišel o majetek a bylo pobito jeho služebnictvo. Přivolal vichřici, která strhla dům, v němž zahynula celá Jobova rodina, včetně jeho sedmi synů a tří dcer. Job ale obstál a tvrdil, že jeho víru v Boha nemůže ani tento soubor tragedií narušit.

A tak Satan přidal ošklivou nemoc. Job i v době, kdy celé jeho tělo bylo pokryto vředy, trval na svém. Mám pravdu a žil jsem spravedlivě, tvrdil. A to co se mi stalo, není trest Boží za hříchy, protože jsem se žádných nedopustil.

A v tu chvíli Ďábel pochopil, že prohrál.

A Bůh Joba odměnil ještě větším majetkem a zařídil, aby žil dalších 140 let a dočkal se i pravníků. A lidé by z toho měli usoudit, že víra, pokora, trpělivost a nepředstíraná pravda jsou základem pravého života. Otázkou je, co ze své porážky vyvodil Ďábel. Známe ho a víme o něm dost. Nikdy se nevzdal.

To on je autorem jobovek. Jeho dědici chodí mezi námi, lžou, urážejí, vymýšlejí si a píšou hanopisy, které dokonce podepisují. Domnívají se totiž, že když se sami postaví do čela boje za tak zvanou spravedlnost, že lidem nedojde, že jsou nástrojem Satanovým. A opravdu - mnozí lidé je neprokoukli. Dokonce jsou nakloněni věřit tomu, že jim, služebníkům Satanovým, jde o spravedlnost.

Ve Starém zákoně, kde si můžeme přečíst tento příběh, se nic nepíše o tom, kdy se přesně ona událost s Jobem stala. Muselo to však být hodně dávno. Za tu dobu bychom měli být v boji se Satanem poněkud dále. Bůh sice Joba odměnil za trpělivost, avšak jistě by mu bylo milejší, kdyby se Job pokusil nad Satanem zvítězit.

Třeba tohle nám také chtěli vzkázat tímto starozákonním příběhem naši předkové. Neměli bychom se do toho pomalu pustit?

®

Co se skunkem v komoře?

Nevím přesně, kdy se to stalo, není to zase ještě tak dlouho. V rámci řešení politické krize bylo nutno jmenovat nikým nevolenou vládu. Kdosi ji nazval vládou odborníků. V tu chvíli se mohli všichni skuteční odborníci cítit dotčeni. Proč? Inu s termínem odborník uváděným v souvislosti s vládnutím, to není tak zcela jednoduché.

S označením odborník bychom především měli šetřit. Chirurga, který má za sebou tisíce úspěšných operací, rozhodně za odborníka označíme, o tom není řeči. Totéž platí pro truhláře, který vybavil nábytkem stovky bytů a domů, ke spokojenosti zákazníků.

Dokonalý odborník není však pouhým nositelem odborných znalostí. Je zpravidla vzdělaný nejen ve svém oboru, ale jeho vysoká odbornost se projevuje i v dalších životních postojích, které zastává.

Onen chirurg či truhlář by asi nenastoupili do funkce ředitele atomové elektrárny, protože by jim jejich vysoká profesní (ale i lidská) odbornost nedovolila, aby se znemožnili, nebo aby vykonávali svoji funkci pouze formálně. Sice za atraktivní plat, ale s nebezpečím vzniku velikých škod. Skutečný odborník je tedy člověk, jehož um a vzdělání je nám zárukou, že se nepropůjčí tomu, aby pod rouškou jeho odbornosti někdo sledoval jiné cíle. Například obsadit místo ředitele atomové elektrárny svým člověkem.

V politice je to bohužel jinak. Častokrát je prvním (a někdy i jediným) předpokladem pro nástup do té či oné funkce pouhý fakt, že vyhlédnutý kandidát je členem našeho politického uskupení. Nebo naším spolužákem ze základní školy. Proto také každá politická strana nastupující do koalice se nerada účastní debat o tom, že by stát měl šetřit. Šetřit znamená také rušit zbytečná místa náměstků, ředitelů, rušit zbytečné státní instituce a ústavy a celkově snižovat počty úředníků. Však jich máme přebíhat. Jenže když všichni čekají, že po „vítěznych volbách“ se budou rozdávat pašalíky. Takže je lepší mírně zvýšit státní dluh. Když to projde, i více než mírně, aby se také něco dostalo chudému lidu.

Navíc ve stejnou dobu, kdy se převáděly různé agendy na kraje, zaznamenali jsme nárůst úředníků téměř na všech ministerstvech, ačkoli se čekalo, že tomu bude naopak. Posléze kraje zjistily, že se mohou také rozrůstat a stát, že to platí. Tak se nám rozrostly do rozměrů opravdu obludných. V této oblasti nikdy žádný politický boj mezi stranami nenastal. Všechny si velice dobře uvědomovaly, že mají mnoho „zasloužilých“ členů, které je třeba odměnit. Jimž je třeba kompenzovat to, že se již nedostali do parlamentu, či naopak je odměnit za to, že tam kdysi byli. Dá se tedy říci, že nad počtem skutečných odborníků ve státních i krajských aparátech zřetelně vítězí počet „zasloužilých odborníků“.

Kdybychom toto pominuli a bylo to jinak, ještě by nebylo vyhráno. Sestavení vlády z opravdových odborníků by samo o sobě zdaleka nebylo zárukou jejího skvělého vládnutí. Být odborníkem a současně politikem, to vyžaduje také talent. Vědět, co to je čest a morálka. A podle toho se chovat. Schopnost předvídat, analyzovat, umění jednat, což za poslední desetiletí u našich vysokých vládních činitelů (včetně premiérů) naprosto postrádáme. Jistě není to jednoduché, ale vláda by měla být necelá dvacítkou nejlepších z několika milionů dospělých.

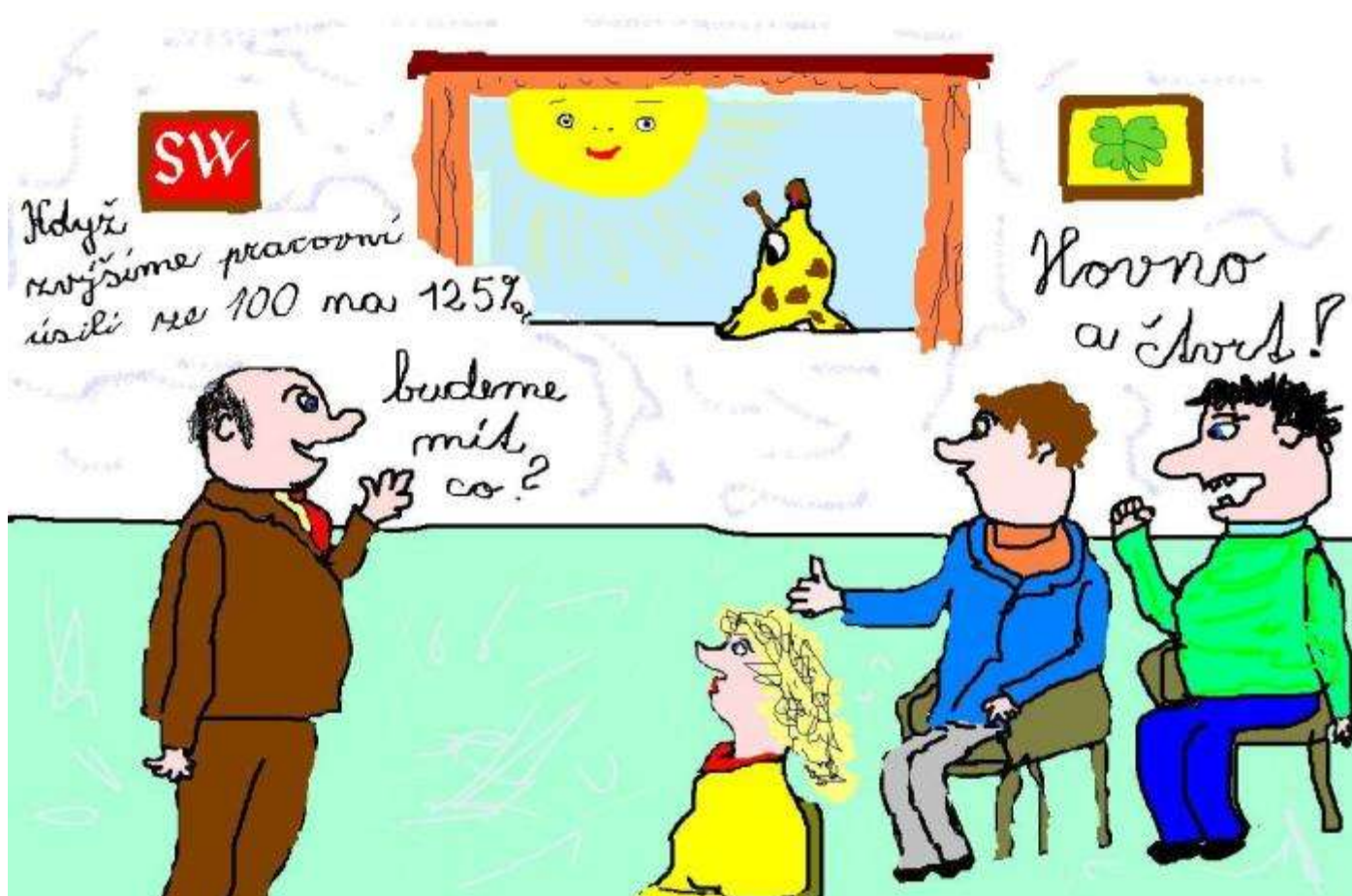
Složitost situace dokladuje i taková zajímavá příhoda ze života vědců. V Arizonské divočině je známá vysokohorská observatoř Kitt Peak. Střídají se zde erudované vědecké týmy astronomů a pozorují hvězdnou oblohu. Jinak je stanice obklopena divočinou a – skunky. Skunk je taková

lasicovitá šelmička, která varuje své nepřátele tím, že na ně vystřikuje odporně páchnoucí tekutinu z řitních žláz. Tedy skunka není radno mít doma, natož v kuchyni. A právě na této observatoři se stalo, že jednou nějaký skunk využil kuchařovy nepozornosti a proklouzl do kuchyně. Kuchař ho zahnal do komory na smetáky a zavřel.

Posléze následovala porada odborníků, vědců, kteří patřili mezi světové astronomické kapacity, na téma jak vyhnat skunka z kuchyně. Posléze jeden z nich navrhl, aby se udělala od komory na zápraží cestička ze salátových listů. A skunk, že by po ní mohl kuchyň opustit. I vystlali cestičku a prudce otevřeli dveře komory. Načež po vyznačené cestičce vběhl do komory další skunk.

Nepřipomíná vám to něco? Ale ano, to by se našlo příkladů, že? Je to totéž, jako když vám někdo tvrdí, že se zaslouží o snížení nezaměstnanosti. A pak vymyslí jinou, příznivější metodiku statistiky evidence nezaměstnaných, nebo kurzy pořádané spřátelenou agenturou a účastníky kurzu nebude počítat mezi nezaměstnané. A je to. Kdyby chtěl někdo zvyšovat zaměstnanost, to by byla jiná. Tam by mu jiná statistická metoda nepomohla. Ani finta s kurzy. A tak si dávejte pozor. Když někdo hovoří o snižování nezaměstnanosti, chce v podstatě vpustit do kuchyně dalšího skunka. Když někdo naopak hovoří o zvyšování zaměstnanosti, chce skutečně vypudit toho prvního skunka z kuchyně a navíc je to odborník. Pokud pochopitelně najde způsob, jak to zajistit.

Tragedií naší doby je to, že je velice málo politiků, kteří nastupují do vládní funkce s jasnou vizí. Ani ji mít nemohou. Neboť často netuší, že budou jmenováni. Jmenování jsou zpravidla zcela jiní lidé než ti, kteří se třeba ve „stínové“ vládě na tu či onu funkci připravovali. Povolání bývají „odborníci“, kteří vezmou jakoukoli funkci. Podle toho to tak později vypadá. Jsou strany, které žádnou stínovou vládu nikdy nevytvářejí. Proč také. V této zemi je dokonce možné, aby politické hnutí mělo více poslanců, než má členů.

V jednom z minulých čísel jsme psali o kamenech uložených v základech Tyršova domu v Praze, které byly mimo jiné přivezeny z Radhoště, z Řípu a z Lysé. Nespecifikovali jsme, že kámen z Řípu byl symbolem za Čechy, kámen z Radhoště symbolem za Moravu a kámen z Lysé symbolem za Slezsko, protože Lysá hora je a vždy byla součástí Slezska. Upozornil nás na to náš čtenář, a proto se omlouváme a uvádíme naše neúmyslně nepřesnou informaci na pravou míru. Mapka „Slezského vévodství“ z roku 1912, kterou při této příležitosti otiskujeme, není z dnešního hlediska zcela přesná; alespoň můžete posoudit, jak se za sto let změnila mapa této mnohokrát těžce zkoušené oblasti.

O čem naše média raději moc nereferejí

O NÁS BEZ NÁS PRO ZMĚNU ZASE V BRUSELU?

PETR ANDRLE

Postupem času se ukázalo, že taková Evropská unie je poměrně úžasný vynález. Máme problémy, jejichž příčina jen a jen u nás? Nebyly by, kdyby nám „do toho nekecala“ Evropská unie. Je u nás velká korupce? Nebyla by, kdyby z Bruselu nechodily „korupční“ peníze, jak prohlásil svého času i věhlasný první protibruselský bojovník. K tomu stačí do směsi polopravd nasypat termíny jako „novodobá RVHP“, „Brusel neboli Moskva“, „socialistická vláda v Bruselu“ a jsme ze všeho venku. Občas se někdo z našich občanů nechá zvolit za poslance Evropského parlamentu. Po úspěšné volbě jednou rukou přebírá velice příjemné tantiémy v eurech a zbytek času věnuje boji – proti Evropské unii, někdy za její úplné zrušení, jindy za vystoupení naší země z tohoto „socialistického svazku“ s jehož pomocí chce „Německo uskutečnit bývalé plány Hitlerovy, směřující k ovládnutí Evropy“. A bohužel – značná část našeho národa tomu všemu věří.

Tento stav vyhovuje i všem politickým stranám bez rozdílu, jakkoli se některé z nich občas odívají do evropského šatu a tvrdí, že jsou „proevropské“. Ale vyhovuje jim, že mnohé problémy se dají charakterizovat jako výsledek intervence Evropské unie. Lidé snadno uvěří teorii o vzdáleném nepříteli, i jim to vyhovuje, neboť to posiluje dávný mýtus kmene Čechů. My jsme to vždycky mysleli dobře, leč vždy se našel někdo, kdo nás zradil, kdo rozhodl o nás bez nás. Takže v minulosti to byli nejrůznější Germáni, později Habsburkové, církev, Vídeň, Řím, Kostnice, čeští Němci, Mnichov, Henlein, Hitler, Moskva a nyní Brusel, jako příčiny našich dějinných selhání i našich vnitřních katastrof.

Brusel je ideální terč v ideální době. Za názory se již nezavírá. Napsat se dá cokoli, většina z toho se do Bruselu ani nedostane a proč také. Ti, kteří by měli přicházet s objektivními informacemi o evropské politice, tedy naši europoslanci, ti buď mlčí a spí, nebo tiše přitakávají protievropským tendencím. Snad jen poslankyně Roithová, či poslanci Březina a Rouček se snaží přicházet s logickými vysvětleními. Jejich vystoupení jsou často potlačována, zamlčována či znevažována. Tím je dána i nízká četnost veřejně prezentovaných fakt. Nestalo se v minulosti, že by například předseda vlády přijal delegaci europoslanců k debatě o Evropě, nebo že by mnozí z nich tvořili doprovod toho či onoho našeho politika, aby tak demonstrovali naši evropskou orientaci atakdále, atakdále.

Trochu jiné to bude v roce příštím, až nastane tlačence na volebních kandidátkách do Evropského parlamentu. Mnozí odložení politikové se dnes s neuvěřitelným sebevědomím vyjadřují v tom smyslu, že si ještě vstup do Evropského parlamentu musí rozmyslet (Paroubek), nebo že když strana jinak nedá, tak to zkusím do třetice všeho dobrého (Zahradil), případně to zkusíme jako „Boží bojovníci“ (Klaus). Jakoby jejich zvolení byla jistá. Poctivě je třeba přiznat, že jsou. Občané zdaleka netuší, co vlastně je Evropský parlament a jak pracuje. Konec konců, proč jim to také vysvětlovat. Stačí, když zvolí.

Svého času odstranila evropská integrace citlivý problém národnostních menšin. V dobách rozpadu Rakouska – Uherska vzniká řada národních států, na jejichž nových hranicích se náhle objevily národnostní menšiny. Zrušením hranic v Evropě problém zmizel. Nikdo nikoho neutlačuje, každý se může usídlit, kde chce.

Občanům České republiky zůstalo téměř utajeno, že Evropa v tomto směru pokročila zase o nějaký ten krok dále. Od 25. října 2013 platí směrnice o „volném pohybu pacientů“ v zemích EU. Je to úžasná změna. Občan kteréhokoli státu EU může odjet na hospitalizaci či na operaci do jakékoli jiné země EU. Výdaje s tím spojené mu zaplatí jeho zdravotní pojišťovna v takové výši, v jaké by mu je proplácela v domácím léčení. Rozdíl si pacient musí doplatit, ale to je vždy záležitostí uvážení a různých jiných individuálních potřeb a zájmů. Jisté je, že na tom mohou vydělat naše nemocnice ležící v těsném sousedství Polska a Slovenska, kdy pro pacienty z okrajových částí těchto zemí bude výhodnější pobyt u nás, naši občané mohou například využít služeb rakouských či německých nemocnic a klinik a to pochopitelně nejen z důvodů kratší vzdálenosti, ale také z důvodů jaksi kvalitních.

Jenže bohužel. Naše média přijetí tohoto opatření, které v Evropě nesporně přinese zvýšení kvality života, občanům v podstatě zatajila. Musela by totiž také uvést, že ta slavná proevropská Nečasova vláda se o toto téma vůbec nezajímala. Jinak by včas schválila a připravila potřebný zákon, kterým by se toto opatření Evropské unie stalo součástí naší legislativy. Tím pádem ho nepředložila ani parlamentu.

Takže všichni občané Evropské unie mohou využívat zdravotnickou péči v České republice. Pouze občané České republiky nemohou činit totéž. Jsme jedinou zemí v Evropě, která se zatím postavila k tomuto velice kvalitnímu opatření, zády. Otázkou je, zda to v nové vládě přijde na pořad dne. Podle všech ukazatelů, bude mít zcela jiné starosti, pokud tedy vznikne.

Pokud tedy potřebuješ vážený čtenáři nutně operaci na vyhlášené mnichovské klinice, můžeš si ji dopřát. Ale za své. Naopak, občan Mnichova se může nechat operovat na nějaké prestižní pražské klinice a úhradu provede jeho německá pojišťovna. Jenže, jak známe své papenheimské, určitě se někde objeví zaručená zpráva o tom, že v Bruselu zase rozhodli o nás bez nás.

Absence informací o Evropské unii není v českých médiích jediná. Rozsáhlejší zprávy a komentáře o tom, co se děje v sousedních zemích, nám citelně chybějí. Ale to je pochybení datující se již od dob ministrování Eduarda Beneše. A tak se v Evropě scházejí před evropskými volbami osobnosti jednotlivých států na konferencích nazvaných ReACT. Druhá byla po Paříži ve Varšavě, třetí bude ve Frankfurtu nad Mohanem. Co ti lidé na té Evropské unii vidí, řekne se malý český človíček.

Jerzy Buzek: "Evropská unie je řešením krize, ne její příčinou"

EU zvyšuje svou schopnost ovlivňovat situaci ve světě, domnívá se polský poslanec ze skupiny Evropské lidové strany Jerzy Buzek. „Před několika lety jsme museli o pomoc při řešení problémů na Balkáně požádat USA,“ řekl. „Dnes, díky naší měkké síle, jsme do tohoto regionu přinesli mír. Totéž se děje u našich východních sousedů.“ Bývalý předseda Evropského parlamentu těmito slovy zahájil 14. listopadu varšavskou konferenci ReACT, věnovanou úloze EU na světové scéně. Jerzy Buzek také vyzdvihl ekonomické příležitosti, které členství v EU přináší: „Evropská unie je řešením krize, ne její příčinou,“ řekl.

Hlavní řečníci během konference ReACT debatovali o možnostech, jak posílit vliv EU ve světě. Analytička Polského institutu pro mezinárodní záležitosti Elżbieta Kaca diskutovala s účastníky konference o tom, jak politika Východního sousedství EU přetváří vztahy s východními sousedy EU.

Bývalá prezidentka Polské ropné a plynárenské společnosti PGNiG Grażyna Piotrowska-Oliwa upozornila na fakt, že Evropa má méně energetických zdrojů než USA a Rusko a že se konkurenceschopnost EU zhoršuje. Pokud chce EU zlepšit svou energetickou bezpečnost, musí vyjednat lepší obchodní podmínky jménem všech členských zemí EU.

Viceprezident Helsinské nadace pro lidská práva Adam Bodnar pak zdůraznil klíčovou roli, kterou hraje Evropský parlament při vylepšování stávajících právních předpisů o ochraně osobních údajů. ReACT Varšava byla druhou ze série pěti interaktivních konferencí konajících se před volbami do Evropského parlamentu v květnu 2014 v pěti různých evropských městech. Odborníci a politici během konferencí ReACT představí své názory na palčivá témata dneška a diskutují o nich. První konference ReACT se v říjnu v Paříži věnovala opatřením na podporu zaměstnanosti. Třetí konference ReACT se koná 5. prosince ve Frankfurtu a bude se týkat financí v EU.

NEUVĚŘITENÉ!!!

Návod jak vydělat na nemocenské je docela jednoduchý. Svědčí ovšem neuvěřitelné absenci morálky

V Česku se množí podvody s nemocenskou. Začínají mít dokonce organizovanou podobu. Do podvodů se zapojují rodinné firmy, které chtějí svým příbuzným zajistit náhradní příjem a uchylují se k nim i další zaměstnavatelé. Potvrzují to odhalené případy. Celá podvodná finta spočívá v tom, že se ve firmě navodí situace, kdy se zaměstnanec po nástupu do práce "hodí marod" a zároveň si zajistí co nejvyšší nemocenskou.

"V některých případech se do podvodů zapojují zaměstnavatelé i lékaři," říká Jana Buraňová, mluvčí České správy sociálního zabezpečení. Vše se odvíjí podle předem dohodnutého scénáře. Rodinná firma se dohodne s příbuzným či známým, že ho zaměstná za vysokou mzdu okolo 78 700 korun hrubého, která mu umožní dosáhnout na co nejvyšší nemocenské dávky (maximální výše dávky = 855 korun za den). Krátce po nástupu do práce nový pracovník onemocní. "Bývá to zpravidla po krátkém čase, řádově v době dnů," přibližuje Jana Buraňová. V případě, že lékař není do podvodu zapojený, sehraje zaměstnanec v jeho ordinaci přesvědčivou hru, že má velké zdravotní potíže, například deprese. Pokud lékař o podvodu ví, vše proběhne jednodušeji – vystaví pacientovi neschopenku a vyplní patřičnou diagnózu. "Jde o diagnózu, u nichž je složitější provedení kontroly," dodává Buraňová. "Zdravý nemocný" a jeho rodinná firma pak jen čeká, až uplyne 21 dnů, tedy doba, kdy má nemocný nárok na náhradu mzdy od svého zaměstnavatele. Tyto peníze ale samozřejmě firma nevyplatí, jde přece o fintu, jak si zajistit příjem z nemocenské. A ten může být velmi příjemný. Když se vše naraří tak, že má nemocný nárok na maximální dávku (855 korun za den), za 30 dnů se dá vydělat přes 25 tisíc korun. A pokud choroba pokračuje, nebo se do hry zapojí ve firmě i další příbuzní, může být čerpání nemocenské pro všechny zúčastněné velmi tučným zdrojem příjmů.

Česká správa sociálního zabezpečení však varuje, že takové případy umí rozplést a podvod často odhalí velmi rychle kontrolou režimu práce neschopného a příslušných podkladů u zaměstnavatelů. "V případě pochybností posudkový lékař okresní správy sociálního zabezpečení přezkoumá, zda neschopenku vystavil lékař oprávněně a zda stav pacienta odpovídá diagnóze," přibližuje Buraňová.

"Mezi nejzávažnější podvody patří případ, kdy skupina lidí sjednávala fiktivní pracovní smlouvy buď pouze na základě osobních údajů osob, nebo i za spolupráce s několika obchodními společnostmi, které nevyvíjely žádnou hospodářskou činnost," uvádí ústřední ředitel České správy sociálního zabezpečení Vilém Kahoun. Jak dodává, v tomto případě soud odsoudil celkem 31 lidí. Hlavní organizátorka stráví ve vězení 4,5 roku, ostatní obvinění dostali podmíněné tresty odnětí svobody od šesti měsíců do tří let a všichni musí též uhradit způsobenou škodu.

A ve kterých částech republiky se nejvíce podvádí? "Vyjdeme-li z počtu podaných trestních oznámení za posledních pět let, pak nejvíce bylo podezření na zneužívání dávek v Brně, Ostravě, Ústí nad Labem a Hradci Králové. Naopak v Českých Budějovicích, Plzni, Středních Čechách a Praze evidujeme znatelně menší počet případů," uzavírá mluvčí

Zdroj: http://finance.idnes.cz/podvody-s-nemocenskou-davkou-djs-/poj.aspx?c=A131106_120458_poj_sov

OSTRAVA MÁ ZAJÍMAVÝ DOKUMENT. JENŽE NA CO?

Na níže uvedených internetových adresách se můžete seznámit s velice problematickou situací týkající se zamoření ovzduší Ostravska. Je složitá a uvedené dokumenty jsou až nepříjemně vyčerpávající. Nikdo pochopitelně nechce situaci Ostravska bagatelizovat, naopak. Všichni bychom jistě rádi pomohli. Pokud se týče obsahu uvedeného atlasu, vyplývá z něj naprosto jednoznačně, že zdroje znečištění jsou především na Ostravsku, v menší míře také v Polsku.

Ostrava kvůli svému ovzduší zažalovala český stát. Bylo by zajímavé číst text žaloby. Copak český stát může za to, že znečištění Ostravska se děje v souladu s vůlí občanů a jimi volených orgánů? Jednak proto, že si berou značnou část daní podniků, které jsou zdroji znečištění a jednak proto, že nikdo neřeší komplexní problém industriální přeměny Ostravska. To ovšem není práce na jedno volební období, ale Ostravsko má například v parlamentu své zástupce, kteří tam jsou již více než deset let. A nic se neděje. Tak jaképak stížnosti. A k čemu atlasy. Bývalí horníci ve Švédsku vyrábějí docela slušná švédská auta značky Volvo. A všichni jsou spokojeni.

Atlas ostravského ovzduší

[http://www.air-silesia.eu/files/file/air_silesia/raport/vsb_atlas_ov_ovzdusi .pdf](http://www.air-silesia.eu/files/file/air_silesia/raport/vsb_atlas_ov_ovzdusi.pdf)

Ostrava má nový atlas. Je vůbec první a mapuje zdejší špatné ovzduší

http://ostrava.idnes.cz/ostrava-ma-novy-atlas-ovzdusi-dkv-/ostrava-zpravy.aspx?c=A131112_1999024_ostrava-zpravy_ama

Seznamte se s největším znečišťovateli v této zemi. Budete se divit. Nejsou mezi nimi pouze ostravské firmy, jedním z největších znečišťovatelů je i firma jistého dnešního ambiciózního politika. Zajímavé, bohužel velice smutné čtení.

[http://arnika.org/soubory/dokumenty/toxicke-](http://arnika.org/soubory/dokumenty/toxicke-latky/IRZ/IRZ_Zebricky_nejvetsich_znecistovatelu_v%20CR_2012.pdf)

[latky/IRZ/IRZ_Zebricky_nejvetsich_znecistovatelu v%20CR_2012.pdf](http://arnika.org/soubory/dokumenty/toxicke-latky/IRZ/IRZ_Zebricky_nejvetsich_znecistovatelu_v%20CR_2012.pdf)

Národní archiv
Česká archivní společnost

dovolují si srdečně pozvat
na slavnostní jubilejní přednášku

Petr Pítha

Historik ve věku 25 a 75 let

Zamyšlení nad vývojem vlastním, vývojem
metodologickým a stavem bádání v oboru
Přednáška se uskuteční při příležitosti 75. narozenin prof.
PhDr. Petra Píthy, CSc., v přednáškovém sále
Národního archivu, Archivní 4, Praha 4 dne 2. prosince
2013 od 10.00 hod.

Úvodní slovo pronese Josef Žabka.

Biskupové různých církví ve Svaté zemi

Ve dnech 18. až 22. listopadu 2013 se sjeli do Jeruzaléma biskupové různých církví, kteří se ve svém osobním duchovním životě inspirovali charismatem jednoty, pramenícím z Hnutí fokoláre. Jde o v pořadí 32. ekumenické setkání na této rovině. Kardinál Vlk odcestoval na toto setkání již 15. listopadu.

V prostorách františkánského kláštera v Jeruzalémě budou biskupové hovořit například o společných vizích různých církví, s výhledem na pětisté výročí reformace v roce 2017 se budou zabývat dokumentem „Od konfliktu ke společenství“ – jak dosáhnout lásky mezi církvemi. Prezidentka Hnutí fokoláre – Emmaus Maria Voce -, je pozdraví prostřednictvím videokonference. Nedílnou součástí těchto setkání jsou také biblické meditace, hlubší poznávání některé z církví, vzájemná výměna zkušeností duchovního i církevního života; to vše za účelem upevnění křesťanského společenství. Duchovní téma, prostupující celý program, má název: „Láska mezi Kristovými učedníky z pohledu vzájemnosti“.

Očekává se asi 32 biskupů z následujících zemí: Německo, Rakousko, Egypt, Velká Británie, Austrálie, USA, Uruguay, Uganda, Brazílie, Švédsko, Finsko, Česká republika, Itálie, Libanon, Moldávie, Thajsko, Irák, Izrael. Zastoupeny budou církve: syrská pravoslavná, koptská pravoslavná, pravoslavná, anglikánská, metodistická, církev luterská evangelická, švédská, římskokatolická, chaldejská, melchitská, maronitská.

Každý den se biskupové vydají po stopách Kristových, navštíví významná místa této kolébky křesťanství

Jedno výročí, které stojí za připomenutí

Petr Zahnaš

Občas bychom si měli připomenout věci, které byly součástí našich životů, a které se nám v důsledku přívalu nových informací, tak trochu vytrácejí z paměti. To abychom nezapomněli, co je všechno na světě možné a k čemu jsme se kdysi tak hrdě hlásili. Co všechno jsme radostně oslavovali.

Před 37 lety, dne 20. listopadu 1976, v Moskvě zemřel významný sovětský učenec Trofim Děnisovič Lysenko (na snímku níže). Získal řadu vědeckých hodností, mj. také titul akademika AV SSSR, AV

Ukrajiny a Leninovy akademie, dále titul Hrdiny socialistické práce a dekorován byl řády Lenina i Stalina. Tento významný učenec, o němž se děti učily ve školách nejen v Sovětském svazu ale i ve všech státech socialistického tábora a podle jehož učení se řídily miliony pokrokových zemědělců, se narodil 17. září 1898 v městečku Karlovka, v Poltavské gubernii na Ukrajině. Lysenko byl průměrně vzdělaný agronom, který v období stalinismu pochopil, že učení klasiků marxismu-leninismu a věrnost komunistické straně je víc, než vědecké práce jeho předchůdců. Jednoznačně odmítl Mendelovu genetiku, kterou prohlásil za buržoasní pavědu. Místo toho vycházel z nekriticky aplikované Mičurinovy teorie hybridizace. Nadřazením ideologie a politické moci nad vědu vzniklo učení nazývané lysenkismus. Mocenskými metodami zcela ovládl sovětskou biologii. Mnoho Lysenkových experimentů je dnes považováno za diletantské pokusy nesplňující požadavky na vědeckou práci nebo za

úmyslné podvody. Lysenko sliboval významné zvýšení zemědělských výnosů. To bylo pro Sovětský svaz – zejména po hladomorech v důsledku nucené kolektivizace na počátku 30. let, velmi žádoucí. Pro svůj neortodoxní výzkum získal podporu sovětského vůdce J. V. Stalina. V roce 1940 se Lysenko stal ředitelem Ústavu genetiky sovětské Akademie věd a jeho doktrína zcela opanovala sovětskou vědu a školství. A nejen sovětskou. Lysenkismus byl ve svém zenitu v roce 1948, kdy

Lysenko dosáhl umlčení většiny vědeckých oponentů. Ti ztratili funkce nebo zaměstnání a mnozí byli vězněni. Jednoho z nich, Nikolaje Vavilova, významného biologa a propagátora genetiky, se zbavil už před válkou. Vavilov si dovilil Lysenkovým teoriím oponovat a to se mu stalo osudným. Díky svému vlivu na Stalina dosáhl Lysenko toho, že byl Vavilov (na snímku vpravo) v roce 1940 zatčen. Následovalo obvinění, že genetickými experimenty zavinil hladomor ve třicátých letech. Soudní proces trval pět minut. Byl odsouzen k nuceným pracím do gulagu, kde roku 1943 zemřel. Lysenko vedl nesmiřitelný boj proti genetice a tvrdil, že se jedná o podvrh. Podle jeho názoru jsou vždy rozhodující vnější podněty a jejich

intenzita, která vede k požadovanému výsledku. Tvrdil například, že krávy by mohly dojít fialové mléko, pokud by je k tomu někdo vhodně stimuloval. V roce 1950, Lysenko, který tehdy byl nekriticky přijímaným odborníkem na biochemii, způsobil svými vědeckými zásahy do sovětského semenářství zaplevelení osiva a tím významné snížení produkce obilnin. Aby neztratil Stalinovu přízeň, vyzdvihl teorii sobě podobné vysoce erudované vědkyně Olgy Borisovny Lepešinské a jako jedinou správnou její teorii dále rozvinul. Lepešinská byla sovětská bioložka, která se proslavila pavědeckou teorií o vzniku buněk z nebuněčné tzv. „živé hmoty.“ Buňky podle ní nevznikají dělením jiných buněk, ale z "živé hmoty", což mělo být jakési všudypřítomné a věčné fluidum. Z něho může vzniknout jakákoliv buňka či organismus. Nová buňka vzniká díky vzájemné interakci živé hmoty a původní mateřské buňky. Lepešinská vedle toho také připouštěla, že se buňky mohou i dělit, ale příčinu dělení spatřovala v tom, že buňka je přeplněná molekulami. Jako důkaz svého tvrzení uváděla, že když buňce přisuneme dostatečné množství živin, tzv. "molekul", buňka se jimi přeplní a rozdělí se. Pole Lysenka, který její geniální teorii dále rozpracoval, v situaci, kdy buňka působí zpětně na živou hmotu, může stát se z ní jakákoliv jiná buňka. A tím geniálně vysvětlil, proč došlo k rozsáhlému zaplevelení osiva - semeno obilnin se proměnilo v semeno plevele! Lepešinská

Lysenkovo rozpracování akceptovala a oba vědci začali rozvíjet další plodnou spolupráci. Kvůli blízkému přátelství mezi Lysenkem a Stalinem a také proto, že jak Lysenko, tak Lepešinská byli velmi aktivní v odstraňování svých oponentů, byla teorie živé hmoty v Sovětském svazu a jeho satelitech bezvýhradně přijata. Vědecká pracoviště v SSSR i jiných lidově demokratických státech, Československo samozřejmě nevyjímaje, začala do světa hlásit, i prostřednictvím sdělovacích prostředků, pozorování přeměny buněk jednoho druhu na buňky druhu jiného. Tato pozorování postupně narostla do absurdních rozměrů, kdy, podle jednoho z fundovaných hlášení, adresovaných sovětské akademii věd, byla pozorována například přeměna kukačky v pěnkavu, čočky v hrášek anebo spontánní vyrašení větve buku na bříze. Teorie živé hmoty byla beze zbytku opuštěna teprve po Stalinově smrti.

(Lysenko hovoří v Kremle v roce 1935. Na tribuně za ním soudruzi Kosior, Mikojan, Andrejev a Stalin)

Lepešinská vedle toho razila názor, že stárnutí buněk je způsobeno ztenčením a ztuhnutím buněčné stěny. Z toho důvodu probíhá látková výměna buněk obtížněji, a proto je metabolismus starého člověka zpomalený. Objevila však, že ztuhnutí buněčné stěny lze zmírnit a upravit injekcemi jedlé sody nebo koupelemi v jedlé sodě. Tvrdila také, že hnojení jedlou sodou dokáže zvýšit zemědělské výnosy. Nad tímto tvrzením kroutili hlavami nejen sovětští zemědělci, ale k obezřetnosti nabádali také lékaři. A tady jí opět přispěchala na pomoc Autorita Nejvyšší. Lysenkem bylo hnojení jedlou sodou direktivně přikázáno, ale po významném poklesu výnosů a dalších výrazných protestech a odporu sovětských lékařů, bylo v tichosti opuštěno. Lysenkův vliv na sovětskou zemědělskou praxi oslabil již v 50. letech. Když se pak nepodařilo dosáhnout slibovaných vysokých výnosů, Sovětský svaz v tichosti opustil i Lysenkovu zemědělskou praxi ve prospěch modernějších a osvědčených zemědělských postupů. Lysenkovo učení bylo v Sovětském svazu oficiálně zavrženo až v roce 1964 a následujícího roku byl Lysenko odvolán z funkce ředitele v Ústavu genetiky. Ve své upřímné snaze o dosažení obdivuhodných výsledků v zemědělství, měl Lysenko další věrné souputníky. Jeden z nich, soudruh Moskanenko, vystoupil v roce 1963 také v naší televizi, aby konečně vnesl světlo i k nám. Klikněte:

[http://necyklopedie.wikia.com/wiki/Soubor:Storka_o_rozdojen%C3%A9m_kozlu_\(milking_a_male_goat_-_en_subs\)](http://necyklopedie.wikia.com/wiki/Soubor:Storka_o_rozdojen%C3%A9m_kozlu_(milking_a_male_goat_-_en_subs))

To všechno jen tak, pro připomenutí. Abychom si uvědomili, co jsme rokem 1989 ztratili....

Poznámka redakce: Všichni dobře víme, že podobné poměry, které popisuje Petr Zahnaš ve svém příspěvku, nepřetržitě fungují jinde. Například v Korejské lidově demokratické republice. Nezdá se Vám „také absurdní“, když v parlamentu demokratické země Česko, žádají například místopředsednické křeslo zástupci komunistů, kteří jinak a běžně blahopřejí soudruhům v KLDK k výročím a k úspěchům? Jsou tedy naše obavy z nástupu Lysenků a jim podobných, oprávněné? No to si pište, že ano. Pouze nesmíme zapomínat a nechat se konejšit tím, že si někdo změnil číslo popisné.

TROCHU NĚČEHO NA ODLEHČENÍ...

V dnešním vydání jsou samá těžká témata, takže snad na závěr něco lehčího. Co je uvnitř Vaší počítačové myši, všichni jistě víte.

Následující texty jsou staré, dávno již vousaté. Ale člověk se i po letech rád zasměje:

Skupinka turistů se obdivuje jednomu z italských kostelů. Na jeho dveřích je vyvěšena cedulka s nápisem. Vstup do chrámu božího v krátkých kalhotách a v tričku s velkým výstřihem je stejným hříchem, jako svést manželku bližního svého. A pod nápis kdosi připsal: Oboje jsem vyzkoušel. Nedá se to porovnat.

Do firmy nastoupí nový šéf. Je o něm známo, že je tvrdák. Nestrpí, když lidé neodevzdají nejméně 100% práci a ty, kteří ze sebe nevydají úplně všechno, okamžitě pronásleduje. Tak poprvé prochází kanceláři a vidí muže, který nic nedělá, opírá se o zed' a jen tak kouká. Říká si, že ukáže názorně všem ostatním, jak naloží s takovými, kteří se flákají. Jde k onomu muži a nahlas se ptá: "Jaký máte plat?" Muž na to, trochu překvapeně: "2000 týdně... proč?" Šéf vytáhne peněženku, podá mu 4000 a zařve: "Tady máš dvoutýdenní plat a teď vypadni a už se tady neukazuj!!!" Muž odejde. Šéf má dobrý pocit, že všem ukázal, jak v žádném případě nestrpí lenochy a přitom se ptá: "Může mi někdo říct, co tu vlastně dělal ten línej bulík?" S úšklebkem říká jeden zaměstnanec: "Dovezl pizzu, šefe..."

Tento příběh se skutečně stal. V dávných dobách boje proti imperialistické válce ve Vietnamu, poslali pracující jednoho významného pražského podniku protestní rezoluci na velvyslanectví USA. Na konci jejího textu byla věta: Proti této rezoluci je možné podat odvolání do 14 dnů. A pak, že u nás nebyla již tehdy demokracie.

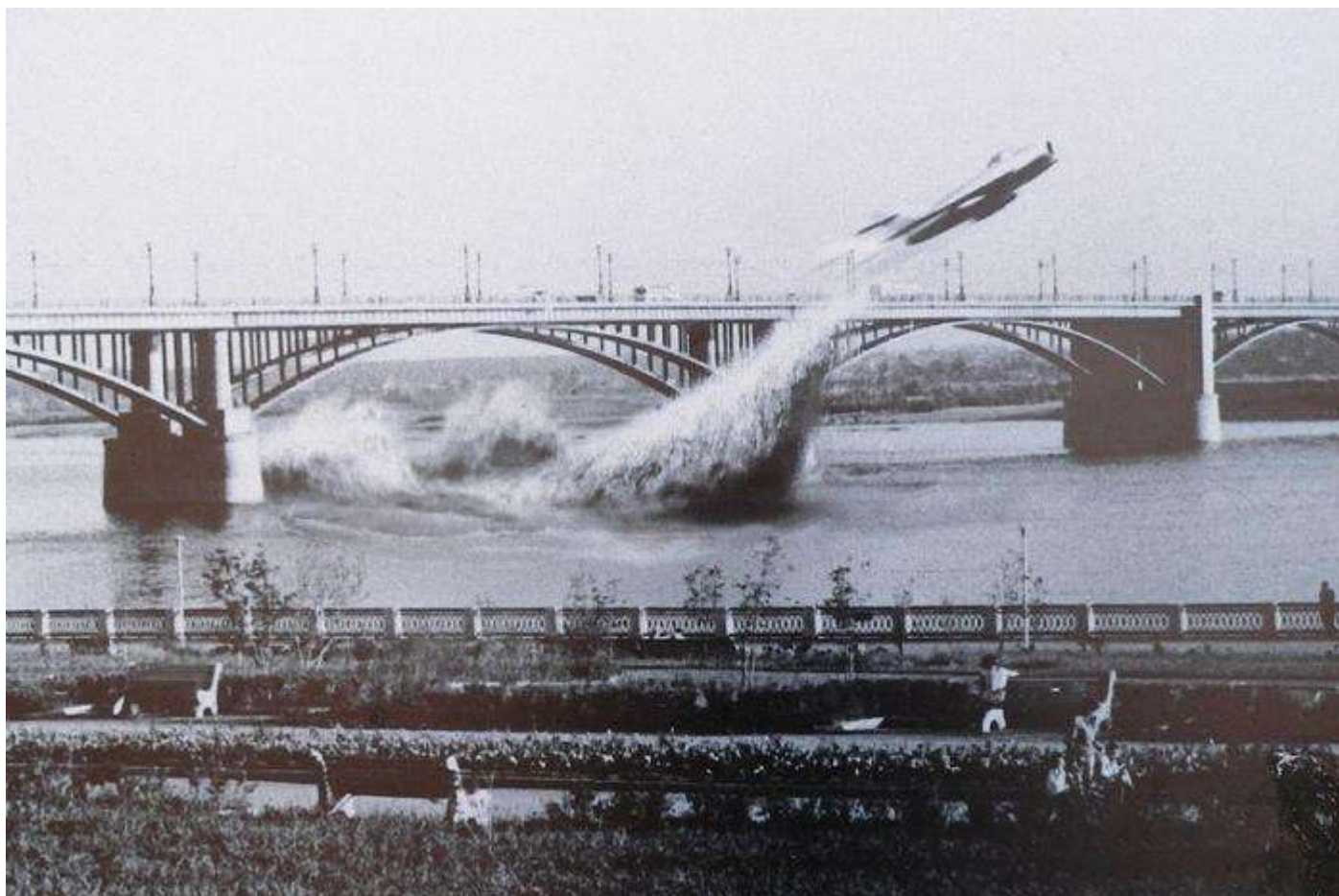
ZÁHADNÝ LIDSKÝ MOZEK* DOKÁŽETE PŘEČÍST NÁSLEDUJÍCÍ VĚTY?

V SUOIVSOLTSI S VZÝUKEMM NA CMABRIDGE UINERVTISY VLŠYO NJAVEO, ŽE NZEÁELŽÍ NA POŘDAÍ PSÍEMN VE SOLVĚ. JEDNINÁ DLEUITŽÁ VĚC JE, ABY BLYY PNVRÍ A PSOELNDÍ PÍMESNA NA SRPVÁENM MSTÍĚ. ZYBETK MŽUE BÝT TOTÁNLI ŠĚMS A TY TO PŘOÁD BEZ PORLBMÉU PEŘČETŠ. JE TO PROTO, ŽE LDIKSÝ MEZOK NETČE KDAŽÉ PENSÍMO, ALE SVOLO JKAO CLEEK. ZJÍAMVAÉ, ŽE???

SVOBODNÝ ČLOVĚK VLASTNÍ PŘEDEVŠÍM SEBE. KDYŽ SI UBLIŽUJE – JÍDLEM, PITÍM, KOUŘENÍM, HAZARDEM, JE TO HLUPÁK, JENŽ NIČÍ SEBE A MOŽNÁ I SVOU DUŠI. KDYŽ MU TO VŠAK ZAKÁŽETE, NEBUDE O NIC SVOBODNĚJŠÍ NEŽ PES.(G. K. Chesterton)

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

V dobách různých dělají někteří Rusové šílené věci. Vojenský pilot Valentin Privalov dne 4. června 1965 podletěl pod centrálním obloukem mostu přes řeku Ob. Nebylo by na tom nic divného, kdyby tak neučinil za pomoci letounu MIG-17 v rychlosti 700 kilometrů za hodinu. Dlužno podotknout, že pilíře mostu mají mezi sebou pouhých 120 metrů a oblouk mostu je nad hladinou 30 vysoko. Privalov byl postaven před vojenský soud, který ho nakonec nechal z trestu pouze přeložit na jiné letiště. Díky jednomu vojenskému soudci, který zastával názor, že jde o doklad vysokého umění sovětských pilotů. Že byly v ohrožení životy lidí, kteří se pohybovali v tu dobu na břehu řeky, to soud v potaz nevezal. Proč také. Téměř padesát let od oné události, v prvních letech 21. století umírá ročně jen v ruských věznicích asi 4 000 vězňů. To není výmysl nepřátel Ruska, to je informace z nedávné zprávy zástupce ruského generálního prokurátora Jevgenije Zabarčuka, což zveřejnil týdeník Respekt. Zabarčuk přiznává, že zahynulí vězni jsou zpravidla v aktivním produktivním věku, současně přiznává, že v mnoha ruských věznicích mají vězni pro sebe pouhé dva metry čtvereční, bez jakékoli ventilace či lékařského vybavení. Podle téže zprávy bylo jen v roce 2012 nalezeno celkem 40 000 pochybení v souvislosti se životními podmínkami v ruských věznicích. Takže lidský život v Rusku stále ještě nemá tu cenu, kterou by měl mít.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (831)

Když někde dlouho nejste a přijedete nenadále na návštěvu, tak jste většinou překvapeni. Buď tím, jak hodně se toho zde změnilo, nebo tím, jak se zde vůbec nic nezměnilo. V obou případech jste pouze jednostrannými pozorovateli, protože nemáte ony základní informace o tom, proč a jak se co stalo či nestalo. Zúčastnil jsem se nedávno takového krátkého a hezkého setkání, které mě přivedlo na myšlenky poněkud smutného charakteru.

Naši přátelé, manželé M., kteří svého času zběhli ze studií a emigrovali do Kanady, se téměř po více než čtyřiceti letech vydali na pouť po vlastech českých. V emigraci se vzali, pracovali, vychovali děti a dnes mají i několik vnuků a vnuček. Žijí spokojeně, ale jak sami říkali, vlast je uvěřitelně silně volání.

Projeli tuto zemi, dívali se, naslouchali, a před odjezdem napsali pár krátkých pozvání lidem, s nimiž se společně, nebo každý zvlášť znali. A tak jsme se sešli. Byla to taková nesourodá směsice, protože všechny nás život odvál do různých míst a téměř jsme o sobě nevěděli, někteří jsme se neznali vůbec.

Když se trochu uvolnila atmosféra rozpačitého začátku setkání, ovlivněná také v hojné míře rozlévaným šampaňským a řadou docela vřelých přípitků, přišlo na konkrétní debatu. Začali jsme s podáváním informací o tom, co kdo dělal, dělá a kolik má či nemá dětí a kdo si koho vzal a naopak ne vzal. Posléze přišla řeč i na to, jak žijeme.

A v tu chvíli jsem se zhrozil. Vážení přátelé, již dlouho jsem neslyšel tolik stížností. Tolik tak vášnivých stížností, plynoucích jako kaskáda několika vodopádů, po nichž by si na této zemi, jak se říká, ani pes kůrku ne vzal.

Bohužel pouze z naší strany. Hostitelům to bylo nějak trapné a docela se do nás pustili, pochopitelně s veškerou zdvořilostí. Trochu nás přinutili, abychom se v duchu vrátili do této země před mnoha lety. Mnohé nám připomněli, porovnávali a hodnotili. Bylo to více než nepříjemné. Debata jaksi ustávala, atmosféra byla poněkud rozpačitá a tak jsme se nenápadně snažili přecházet na jiná témata. Jenže to samozřejmě nebylo ono.

Ještě než jsme se rozloučili, položil mi Václav M. takovou v podstatě jednoduchou otázku – proč vy stále hovoříte tím stylem, jako že oni neudělali, oni zavinili, oni dělají špatně, oni jsou takoví. Proč neříkáte, my děláme, my si myslíme, my chceme....? K čemu jsou vám ta zdánlivá a ve skutečnosti nesprávná alibi? Proč všechno zlé udělali a dělají jacísi oni? A kde jste vy?

Neodpověděl jsem mu jednoznačně. Byla by to asi debata na daleko delší setkání. A také trochu trapná.

Ovšem, jak pro koho, že? Snad ne pro nás, kteří jsme nic nezavinili, když všechno zlé v této zemi zavinili oni. Ovšem, kdo jsou ti oni?

Dnes má svátek NIKOLA/NIKOL. Zítřej, ve čtvrtek ALBERT. V pátek CECÍLIE, v sobotu KLEMEN, v neděli EMILIE, v pondělí KATEŘINA, v úterý ARTUR a ve středu XENIE/OXANA. Nezapomeňte jim blahopřát.

